

13 Април 2009 г.

Йосиф Сърчаджиев

**Няколко фрагмента от мотивациите на един от
членовете на комисията, определила финалистите за
ИКАР® 2009...**

Сценография

Никола Тороманов

за

„Калигула” от А. Камю, режисьор Явор Гърдев

Драматичен театър „Стоян Бъчваров” – Варна и

„Валентинов ден” от Ив. Вирипаев, режисьор Явор Гърдев

Малък градски театър „Зад канала”

В „Калигула” сценично добре се оформя режисьорската идея – публиката да бъде част от спектакъла – като на трибунал върху арена, около която стоят магистратите. Ясно...но е малко декларативно. И костюмите, с пряката им асоциация от германския национал–социализъм, за мен са въвн от проблемите на днешния ден.

А във „Валентинов ден” Никола изважда чудесно идеята за надутия живот, който си правим сами. Само дето движението на актьорите става силово. Губят се „ъглите” на сцената и затова мизансценът е без дълбочина.

Дебют

Ирина Дочева

за

„Пеперудите са всъщност изтребители”

Сдружение „По действителен случай”

Ирина Дочева за мен е явен талант. Не се „прави”, не играе в ролята, а е самата героиня. В нея има истинска кръв. Вярвам в сценичния ѝ живот, независимо, че Ирина за секунди се люшка от Ада до Рая. Намирам, че тя има техника, но тя не се афишира. Приятно ми е физическото ѝ излъчване и активност; бързина на мисълта; умението да усеща дъха на публиката; многообразието на гласовите ѝ данни и ...ИСКРЕНОСТ, която малцина актьори носят.

Поддържаща женска роля

Станка Калчева

в „Страхотни момчета” мюзикъл от Д.Язбек и Т. Макноли, режисьор

Владимир Люцканов

Младежки театър „Николай Бинев”

От Станка Калчева извира страхотно чувство за образ. В нея всичко живее. Дори пушенето. Но с чувство за мярка по отношение на „смешното”. Станка е много различна от други нейни превъплъщения. Виждам любовността ѝ към Жанет... въпреки, че е „идиотче”. Актьорски е сладко как се прави чар от идиотчето... но и как се прави умен текста.

Поддържаща мъжка роля

Ангел Генов

*в „Принцеса Турандот” от К. Гоци, режисьор Р. Симонов
Театър „София”*

Ангел Генов (Панталоне) играе светло, вътрешно усмихнато. Модерно усещане за Комедия дел Арте и добро чувство за мярка. Верен темпо-ритъм. Ангел умее да създава образа си с Брехтово „препикаване”. Чудесно взаимоотношение с останалите герои. Росен Белов, Пламен Манасиев и Сава Пиперов играят във висока гама и това помага на Генов да влиза с жив ритъм в сцените и да рисува с много нюанси на палитрата си. Смятам, че ролята му в „Ревизор” (Добчински) е дори още по-наситена и странна. Ангел много естествено влиза в гримове и прическите на двете роли.

Главна женска роля

Мимоза Базова

*в „Родилно петно” от Н. Коляда, режисьор Иван Добчев
Театрална работилница „Сфумато”*

Мимоза Базова надмогва себе си. В ролята ѝ излизат огромни житейски и наджитейски истини. Усещам светло чувство в актьорското самовнушение. Това не е парад за ръкопляскане, а е саморазголване. Но не е екзхибиционизъм, а молитва от дъното на актьорската душа. Мъката и радостта са впечатляващо ярки. Усещам многоплановостта на дъха ѝ. Неизмислена актьорска странност и искреност, дори когато Иван Добчев е вкарал актрисата в доста преднамерена и измислена среда. Играта на Мимоза погалва зрителя – умение, което мнозина актьори не носят. Това е много важна актьорска мисия – да погалиш някого, който те гледа, да му дадеш вяра.

Главна мъжка роля

Ленко Гурков

*в „Радост за моето сърце” от К. Чърчил, режисьор Младен Алексиев
Драматичен театър – Ловеч*

На фона на останалите номинирани в тази категория, Ленко Гурков доказва силните си качества, без да е „силов”. В представление, което не позволява на артистите да блеснат използвайки ефектни средства, Ленко постига със

силата на органичното си преживяване, впечатляващ и поразителен резултат. Той е още по-значителен поради много трудната специфика на текста и статичния мизансцен.

Куклено изкуство

„История за чайка и банда котараци” по Луис Сепулведа, режисьор Катя Петрова

Столичен куклен театър

Салонът е пълен от бебе до баба и всички реагираме еднакво – с много смях, усещане на посланието и мъничко тъга. Представлението е истински успех. Текстът, режисурата, актьорите, музиката, сценографията, куклите – за мен всичко е прекрасно. И за това няма да мога да ви говоря повече!

Режисура

Иван Добчев

за

„Лазар и Иисус” авторски спектакъл на Иван Добчев по апокрифа на Емилиан Станев

Театрална работилница „Сфумато”

Представлението прекрасно показва борбата между двете „то” – подземното и надземното. И тръстиката, наречена човек – между двете най-силни стихии – Бога и Луцифер. В режисурата на Добчев чувствата не са накърнени от високата мисъл. Усещам отлична мяра за степента на градусите между емоциите и рационалността. Те пряко театрално въздействат публиката.

„Театрално” не значи, че се губи жизнено правдивото. Напротив – актьорите играят модерно, но и със силна вяра и наивност. Като в класически театър. Иван използва Хора – разказвач за живодействащо театрално средство. Това помага за органичността на посланието и спасява представлението от тезисност и дидактика. Актьорите са в съсредоточен отбор и са скачени с обич в режисьорската идея.

Сценографията на Владимир Славов и странната музика на Асен Аврамов спомагат за търсене на пътя между чистилището и освобождението в душите на героите.

Спектакъл на годината

„Женитба” от Н.В.Гогол, режисьор Гаро Ашикян

Драматичен театър „Константин Величков” - Пазарджик

За мен успехът на Добрин Досев като Подкальосин е много голям. (впрочем защо ролята не е номинирана за главна?!?!). Добрин с тънко чувство за ирония и автоирония, с вяра и чувствителност ни въвежда в драмата на героя.

Спомнете си дългите му ръчища, отпуснати слабоволно по бедрата и потръпващите му пръсти.

Добрин елегантно сменя плюсовете и минусите в поведението си, като не губи основната „режисьорска подложка” – истинността. Странността на Гоголевия герой не е в бутафорната смехория, а в цветното разкриване на болезнените психодетайли.

Това се отнася и за актьорската проява на Агафия (чудесна актриса), и за цялата трупа. Те са равностойни, обединени от жива и умна режисьорска работа; освободен декор; ненатрапчиви костюми и леки музикални ефекти. Усетих преклонението на режисурата и артистите пред яркото слово на Гогол, обогатено с „полудяването на хората”... от днешния ден. Смятам, че тази постановка е достойна да получи наградата за най-добро представление.
